

[Gottschaick-Hansen.]

100 000 kr., der agtes brugt til statsgaranti, vil man komme til at opleve en favorisering af Arte, Andelsteatret og andre ligesindede på bekostning af anden teaterdrift, og dette vil selvsagt ikke kunne tolereres. Jeg vil gerne bede ministeren nærmere præcisere, hvad der forstås ved „enkelte tilfælde“, og præcisere det noget mere fyldestgørende, end det er gjort med de almindelige bemærkninger, der i denne forbindelse er nedfældet i den skriftlige fremsættelse, ligesom jeg vil være mere tryk ved et tilsagn om, at man ved administrationen af loven kun vil tage saglige hensyn og aldrig skele til politiske sådanne.

Det er med glæde, jeg konstaterer den interesse, der bliver landsdelsscenerne til del. Selv om der kun er tale om en kodificering af den gældende tilskudsordning, hvorefter staten yder halvdelen af driftsunderskuddet imod, at kommunerne dækker den resterende halvdel, er der dog den væsentlige forbedring, at staten kan dække og skal dække 75 pct. af landsdelsscenernes bygningsudgifter. Disse Thaliateatre eller skuespilhuse i Ålborg, Århus og Odense har jo alle for længst passeret den første ungdom. Ålborg teater er bygget i 1878, Århus teater i 1900 og Odense teater i 1914. De er altså henholdsvis 84, 62 og 48 år gamle, måske ikke nogen høj alder for bygninger, men det er dog alligevel bygninger, som tid efter anden skal gennemgå reparationer og istandsættelser, og selv om en nødtørftig vedligeholdelse har fundet sted, har det dog næppe været muligt at holde dem i en helt forsvarlig stand. Dette kan der lykkeligvis nu rådes bod på.

Lovforslaget opererer imidlertid ikke alene med bestående landsdelsscener, men åbner også adgang for oprettelse af eventuelle nye, hvor sådanne måtte være påkrævede. I så henseende synes jeg ministeren peger på noget værdifuldt ved at rejse tanken om en sønderjysk landsdelscene. Jeg vil på mit partis vegne og også personligt med den største glæde give tilslutning til, at denne tanke realiseres, ligesom jeg finder det helt i sin orden, at der, når de fornødne betingelser er til stede, kan ydes tilskud også til kommunal teaterdrift, således som lovforslaget anbefaler det. Selv om der finder en stabilisering og eventuelt en udbygning

sted af de stationære teatre, er der dog alligevel store, meget store områder i vort land, der rent teatermæssigt ikke betjenes i en sådan grad, som man kunne ønske det.

Det er derfor af den allerstørste betydning og for mig at se noget af det allermost værdifulde ved lovforslaget, at der i § 15 hjemles adgang til en fast og mere velordnet form for støtte til de rejsende teatre, en mere fastordnet form end den vilkårlighed, der hidtil har været praktiseret. Jeg tror ikke, at det kriterium, der hidtil har ligget til grund for tildeling af statsstøtte, er saglig forsvarligt. Det afgørende er nu engang ikke, hvor ofte et stykke opføres, og hvor mange stykker man fører frem, men derimod, hvad der ydes rent kunstnerisk, ledighedsgraden, hvad iscenesættelsen koster, hvor mange der er engageret, og selve stykkets værdi. Man bør efter min mening ved fremtidig støtte til de rejsende teatre, det være sig Andelsteatret, Arte, Dansk Folkescene eller de for tiden eksisterende tre privat organiserede teaterselskaber, i højere grad end hidtil tilgodese kvalitet og ledighed.

Det i § 15, stk. 4, nævnte fællesorgan vil jeg gerne have at vi skal drøfte nærmere i det kommende udvalg. At vi i det hele taget skal have et sådant organ, er jeg ikke helt overbevist om. Men skal vi have det, vil det være naturligt, at vi nærmere drøfter dets sammensætning, arbejdsområde og bemyndigelse, således at man ikke senere bliver udsat for ubehagelige overraskelser. Man har jo før set, at den slags organer udviklede sig på en uheldig måde; men det kan vi som sagt drøfte nærmere under udvalgsarbejdet.

Lovforslagets paragraffer om teaterbygninger kan jeg, som det fremgår af, hvad jeg tidligere har sagt, stort set tilslutte mig, ligesom jeg finder det ganske naturligt, at de andre kunstarter, opera og ballet, får de samme muligheder for støtte, som man nu tiltænker skuespilkunsten.

Hvad teateruddannelsen angår, er den omtalt i en enkelt paragraf, § 24, hvor der står nogle ganske få ord. I virkeligheden er spørgsmålet om en helt tilbunds gående teateruddannelse af den allerstørste betydning, og jeg advarer imod, at dette problem bagatelliseres. Skal staten støtte scenekunsten i Danmark, må vi også have vished